

Jakten på «Big Mama»

Våren er kommet for fullt, og bloggen er ikke like hyppig besøkt som i vintermånedene. Nå er det friluftsliv som gjelder. Suge inn vårens dufter som får en til å fortrenge, eller glemme fillevinteren som var.

Det har blitt mye fotografering om dagene. Vi har fulgt «brekanten» etterhvert som den har trukket seg tilbake oppi skyggeliene. Nå ligger det bare en klatt hist og her, som et slapsete minne over Kong Vinters storhetstid. Snart er også disse gusjehvite små «krampereferansene» borte, slik at hvitveisen kan leppe i seg de siste smeltedråpene for å få livgivende kraft til sin vokster.

Min bedre halvdel, Annie, har krabbet mer på kne enn stått oppreist den siste måneden i sin fotojakt på pittesmå hoppeedderkopper., «Nusser» som hun ynder å kalle dem. De er hennes favoritter.

Undertegnede har i lang tid snakket om noen grotter hvor de virkelig «store» holder til. Mener å huske jeg observerte disse som guttunge. Om hun trodde så mye på historiene er vel heller tvilsomt, -men her i begynnelsen av uka, var hun «klar»...

-Ok, Glenn. Nå har jeg sett så mange av disse småedderkoppene, at tiden er inne. Give me «Big Mama»... -Bring it on!

-Den er grei., -sikker på om du vil dette da? De er enorme! forklarte jeg.

-Try me! Svarte hun selvsikkert.

Vi pakket fotoutstyret sporenstreaks i bilen, og satte kursen innover noen søkkblaute og søglete skogsbilveger. Her skulle det bli grottesafari deluxe!

Ting virker så uendelig mye større når man er barn, og far sjøl var litt urolig over at disse «grotteedderkoppene» kanskje ikke var så tallrike der inne som tidligere, og heller ikke så store. Uansett, det kunne være artig å gjenoppfriske minnene fra den gang, selv om det ikke fantes «uhyrer» der inne. Var vi heldige, kunne det alltså henge en og annen flaggermus i grottetaket.

Bilen ble parkert inni et hasselkratt, og Annie var ute av bilen før den stoppet.

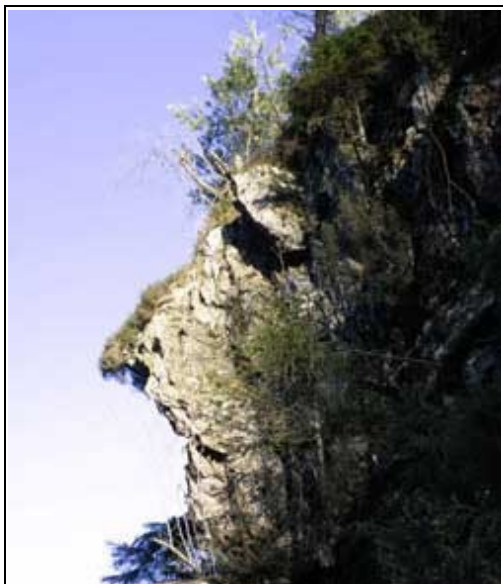
-Jeg tror det var cirka her! Sa jeg litt usikker, og pekte oppover ei li.

-Det er ikke så langt som det ser ut til. Regner med det tar borti ti-tolv minutter før vi er oppe ved hula...

Det var ingen innvendinger fra hennes side, -snarere tvert imot, og vi satte i gang å klatre. Terrenget var åpent det første stykket, men så tetnet det til, og sikta blei dårligere og dårligere.

-Du kunnje iallfall ha sagt at det va trollj her oppe! Di kikker på meg overalt!

-Ja, dei e litt nysgjerrige på fremmenfolk., -men bare smil fint te di, og lat som ingenting...

Det ble litt humring av det, og jeg forklarte at det ikke bare var troll her oppe, men også huldrer...

Gamle, Håvård Lort, som han forlangte av oss ungene å kalle ham, fortalte om ei "*hulljente*" som ofte viste seg for ham oppi Løkjfjell.

Hver morgen fra kjøkkenvinduet ved frokostbordet, kunne han se henne danse oppå knattene så det flagret i den flortynne serken hun bar...

Håvård er borte nå, men historiene hans lever videre i beste velgående hos oss som var så heldige å kjenne ham. Det gjør godt i sjela å kunne videreformidle disse fortellingene til andre, og ikke minst den yngre generasjon.

Håper de aldri går i glemmeboken, men får leve videre i vår kulturarv gjennom fremtidige generasjoner.

-Til evig tid.

Sumper kan gjemme mye rart nå i disse vårtider. Salamandere, frosker og padder har sin årlige "vårorgie", og høylytt kvekking og plasking høres fra disse områdene.

Særlig blant froskene kan det være stor konkurranse mellom "*gutta i dammen*" om de mer fåtallige hunnene. Med en spesialklo på tommeltotten, fester hannene "brytetaket" rundt de eggsvulmende hunndyrene, og der blir de hengende til fullbyrdet gyting.

De "*ungkarene*" som ikke får seg kjerring, fester seg like godt oppå ryggen til en annen hann som allerede har "dame", med det resultat at hunnfroskene ofte har et lass med kåte beilere som ryggsekk. Da kan det bli tungt å komme opp for å puste...

-Fekk du løst te å kline med den der? sa jeg og pekte ned på en liten «fortrolla prins»

-Klining?? Æ ska gje deg klining eg...

Det var kanskje like greit at hun ikke kysset den. Man kan jo aldri vite... ;p

-Her er det! sa undertegnede og og nikket!

-Her??? Det e jo bare en vægg av skog!

-Jajja, «litt» har det grodd til på 30 år.., men det gikk en sti her.., æh, før...

Jeg kunne se tvilen i hennes vakre nordlandsøyne, men kunne ikke tape ansikt nå, og la på meg en selvsikker mine.

-Jepp, akkurat her...

Litt vanskelig å se stien kanskje...

Vi kom oss nå gjennom villnisskrattet på et vis. Det var så tett at det føltes som å presse seg gjennom en fødselskanal. Det eneste som manglet, var ei stødig jordmor som ventet på oss i andre enden, klar til å klippe navlestreng...

Heldigvis ble vi belønnet for strevet. På baksiden av krattet åpenbarte hullet i bergveggen seg. Med selvsyn kunne undertegnede konstatere at åpningen var så uendelig mye mindre enn, æh, før... Adskillige kilo siden.... Mange..., -Altfor mange...

Da vi sto på utsiden av grottehullet, brøt en svart sky av mygg ut av hulen. *Store!* Heldigvis var det ikke av den blodsugende arten, så vi fikk beholde huden upenetrert. Kamera, lomme og hodelykter, ble pakket ut av ryggsekken og klargjort. *Nå var øyeblikket kommet!*

Hulen er virkelig av den klaustrofobiske typen, hvor stemmene blir helt forvrengt av grotteveggene som kaster ekkoet frem og tilbake i lange tider etterpå. Man kan kjenne vibrasjonen i kroppen av disse lydbølgene.

Da vi entret hulåpningen, forklarte undertegnede at «*Big Mama*»-edderkoppen har et grufullt rykte på seg. En tåpelig vandrehistorie går ut på at dette blodtørstige «monsteret» er den eneste edderkoppen i Norge som kan drepe et menneske. Selv «*dødsseriøse*» BBC`s nettside gikk rett på limpinnen da den ble oppdaget under Windstor Castle. De var med på å spre usanne opplysninger om denne helt ufarlige edderkoppen. De har ennå ikke fjernet denne artikkelen, selv om biologer verden over har erklært historien som oppspinn.

Rett innenfor huleåpningen fikk vi øye på en stor vakker edderkopp i sitt nett. -*Er det denne?* Spurte Annie ivrig og andpustent, og rettet lysstrålen mot den.

-*Neida, dette er bare «lillesøstera» til den vi er på jakt etter! Denne arten kalles Metellina merianae, og er bare en tass i forhold...*

Metellina merianae

Undertegnede hørte bare et dypt sukk fra min bedre halvdel, og pusten hennes ble hakkete, og ansiktsuttrykket spent. Det skal hun ha, -pinglete er hun iallefall ikke! Selv om frykten var der, så utfordret hun iallefall sin egen redsel til DE grader. Slikt står det stor respekt av.

Hulen ble trangere og trangere innover, og man fikk kjensel av å formelig bli slukt av berget. Stummende mørkt var det også. Bare lyskjeglene fra hodelyktene minnet oss om at det fortsatt var hult rundt oss. Tusenvis av hulemygg kravlet rundt på kroppen, og vi harket og hostet ut mange av dem som uheldigvis forvillet seg ned luftveiene.

Dette var en heftig gjenopplevelse, men utrolig spennende lell! Og, nede på grottegulvet, fulgte nysgjerrige «fastboende» med på hva disse to underlige vesnene gjorde på deres territorium...

Nysgjerrig krabat

Etter noen heller edderkoppfattige førstemetere, utbrøt Annie etter en stund,

-Det e jo ingen edderkoppa her inne! Har du narra meg?

Jeg snudde meg, og rettet lommelykta i retning henne. Hun sto der, nesten litt skuffet, over å ikke ha sett det hun var kommet for å se, «Big Mama». *Meta menardi*, -grotteedderkoppen. «Uhyret» som har skremt livskiten av selv store sterke menn opp gjennom historien.

-Hehe, neida kjære.., ta en liten kikk rett over haue ditt..!

Hun bøyde nakken sakte bakover, og lot blikket gli oppover. Undertegnede forbredte seg på vill hyling og panikk. *Jeg kunne visst bare ta det med ro...*

Oisann!

Med et frydefullt hvin ble hun stående å steppe i skrekkblandet entusiasme og spenning, før hun utbrøt, -Å dæven, dennj e jo faenmeg kjæmpefeit!

Det oste adrenalin hele grotta... Og nå fikk vi øye på flere, MANGE flere! Minst 30-40 i alle mulige størrelser.

Grotteedderkoppen, Meta menardi.

De krydde av dem i grottetak og vegger. Noen hang i trådene sine, andre satt og lurte på oss fra sprekker og hyller...

-Hvem er disse merkelige tobenete besøgende?

-Hakke peiling, men rare er de. Må være Aliens!

-Best å være på vakt, ikke godt å vite hva de kan finne på...

Vakker er utvilsomt grotteedderkoppen, og ikke minst fargesprakende. De varierer mellom perlemor, gull, sort, oransj og rødt i kulørene.

Nydelige krabater...

Ingenting å si på størrelsen her!

Min bedre halvdel sukket, og storkoste seg der inne blant de åttebente. Med nesen helt oppi dem, studerte hun hver og en edderkopp ned til minste detalj.

En fascineret Annie

Kan såvisst ikke kalle denne jenta skvetten...

«Big Mama» hadde imidlertid gjemt seg godt... Men., -hvis hun var der inne, skulle vi jaggu finne henne, om vi så måtte saumfare hver sprekk i bergveggen. Selv om vi hadde funnet arten vi lette etter, var det liksom ikke det helt samme å forlate grotten uten ha sett «Den Store».

Vi kom til bunns i hulen, og satte oss til litt. Undertegnede forklarte at i gamle dager ble det hentet ut et mineral herfra, kalt *Molybdènglans*. Funnet kan ikke ha vært så enormt drivverdig, siden de sluttet av bergverksdriften ganske snarlig. Disse pionerene var ikke like heldig her, som andre steder i landet, hvor enkelte ble millionærer på mineral og metallutdriving.

Heldigvis for edderkoppkolonien, har de fått være i fred i langsammelige tider. Og heldigvis for oss, som kan ha den glede av å besøke slike omgivelser, og samtidig få slike vakre, rå og spennende opplevelser.

Annie puster ut innerst i hulen

Vi hadde nesten gitt opp håpet over å finne Big Mama, da en av lyskjeglene streifet en uoppgdaget bergsprekk på vei ut igjen. Og oppi DER hang to enorme eggkokonger, hver av dem med diameter på over 2 cm! Vi tittet forundret på hverandre og tenkte det samme., -*kanskje "Hun" er her alikevel?*

Grotteedderkoppens eggkokonger

Bingo! Ganske riktig, rett ved siden av, fant safarifølget det de lette etter, -BIG MAMA! Og ikke nok med det, *BIG PAPA too!!!*

Big Mama & Big Papa...

Vi ble velsignet med den størst skatt vi kunne få der og da. Det var det eneste som betydde noe i dette øyeblikket. Ingenting kunne matche det! Opplevelsen var total. I slike stunder står verden stille, og man føler enorm respekt og ærefrykt over å ha fått ta del i Vår Herres skaperverk på en slik fantastisk måte.

Her var hun altså. Rett fremfor oss. Med et benspenn på 5 cm var hun ruvende. Når skyggen hennes kommer i tillegg, virker hun dobbelt så stor! *Nydelig.*

Big Mama...

-Og selvfølgelig Big Papa...

Vi blir stående i lange tider å betrakte dette fantastiske skuet. Det ble på en måte rørende å måtte forlate våre nye "venner", og Annie tok seg god tid til et siste farvel med Big Mama...

På gjensyn lille store venn...

Som en liten spesiell gest til oss, "vinket" hun elegant farvel med den ene foten...

Glade og fornøyde kom vi ut av hulen igjen og satte kursen hjemover, begge i visshet om at dette ikke ble siste besøket hit til denne fantastiske bortgjemte skatten. Undertegnede tittet bort på Annie, der hun spratt over fjellnabber og lyngtuster, -nynnende på den gamle schlageren, «*Lyckliga Gatan*»...

Samtidig tenkte jeg: -*Det er en velsignelse å ha en slik fantastisk reisefelle., både på skauen, -og i livet...*
